

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของ
นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก
แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
Affecting Factors for Japanese Speaking Anxiety
of East Asian Languages Program Students
Japanese Course Chiang Rai Rajabhat University

จิตชนก เทพบัณฑิต^{*1} อัลนิกา สายน้ำเย็น²

Chidchanok Thepbundit^{*1} Annika Sainamyen²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 2) เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 3) เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ กลุ่มประชากรได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 โปรแกรมวิชา

^{*} Corresponding author, e-mail: chidchanok.the@crru.ac.th

¹ อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

¹ Lecturer, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University.

² อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

² Lecturer, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University.

ภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย และกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 รับเข้าปีการศึกษา 2561-2564 โปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 125 คน และกลุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 รับเข้าปีการศึกษา 2561-2564 โปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 35 คน คัดเลือกจากนักศึกษาที่มีแนวโน้มความกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นสูงจากการตอบแบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ใช้วิธีการทางสถิติ คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นมากที่สุดคือปัจจัยด้านพฤติกรรมในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย 3.11 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 อยู่ในระดับปานกลาง และระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.92 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 และแนวทางพัฒนาการจัดการเรียนการสอนต้องการให้เพิ่มรายวิชาสนทนาภาษาญี่ปุ่นโดยมีอาจารย์เจ้าของภาษาเป็นผู้สอน ควรให้อิสระในการตอบคำถามในบทสนทนามากกว่าการท่องจำ หรือความถูกต้องทางไวยากรณ์ และผู้เรียนยังต้องการให้ผู้สอนให้กำลังใจในการเรียนแม้ว่าผู้เรียนจะเกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

คำสำคัญ: ความวิตกกังวล การพูดภาษาญี่ปุ่น ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวล

Abstract

The main objectives of the study were: (1) to investigate the factors affecting Japanese speaking anxiety among East Asian Languages Program Students in Japanese Course, Chiang Rai Rajabhat University (2) to study anxiety levels in Japanese speaking among East Asian Languages Program Students in Japanese Course, Chiang Rai Rajabhat University, and (3) to suggest the guidelines for the development of teaching and learning management in the Bachelor of Arts Program Department of East Asian Languages in Japanese Course, Chiang Rai Rajabhat University and other educational institutions. The population of the study consisted of 125 students from 1st – 4th year Admission for the academic year 2018-2021 in the Japanese Major Program, Faculty of Humanities, Chiang Rai Rajabhat University by using purposive sampling method. The instruments used in this study were the questionnaires and semi-structured interview forms. Selection of interviews from people prone to anxiety.

In addition, students had proposed guidelines to develop teaching and learning in the Bachelor of Arts Program of East Asian Languages Department by adding a Japanese conversation course with a native speaker in order to get used to conversation with Japanese. And in the courses, the freedom to answer questions in conversations should be more than to memorize or to check grammatical correctness. There is a need from the teacher to encourage them in their studies by using tone of voice and facial expressions to encourage students even if they make mistakes in learning Japanese.

Keywords: Anxiety Speaking Japanese Factors Affecting

บทนำ

ในสถานการณ์ปัจจุบันอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องทั้งยังมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โลกที่ไร้พรมแดนเช่นนี้ การเรียนรู้ภาษาที่สอง และภาษาที่สาม ย่อมก่อให้เกิดความได้เปรียบในการประกอบอาชีพในอนาคต เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยกำลังพัฒนาตนเองไปสู่ประเทศแห่งอุตสาหกรรม ความต้องการในบุคลากรที่มีความรู้ในหลาย ๆ ด้าน รวมถึงผู้ที่มีทักษะในด้านภาษาในศตวรรษที่ 21 ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญ ภายใต้อิทธิพลที่เปลี่ยนแปลงไปทักษะด้านภาษาที่สอง อาจไม่เพียงพอต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

ปัจจุบันภาษาญี่ปุ่นเข้ามามีความสำคัญและมีบทบาทอย่างมาก เป็นภาษาหนึ่ง ที่ผู้เรียนเลือกเรียนเป็นภาษาที่สาม เนื่องจากประเทศไทยในปัจจุบันมีจำนวนของ อุตสาหกรรมญี่ปุ่นที่เข้ามาลงทุนจำนวนกว่า 1,678 แห่ง (หอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ, 2564) อีกทั้งข้อมูลจากสถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทยยังพบว่าจำนวน ชาวญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2563 มีจำนวนกว่า 81,187 คน (Embassy of Japan in Thailand, 2020)

ด้วยอุตสาหกรรมญี่ปุ่นที่เข้ามามีบทบาทมากขึ้นในอุตสาหกรรมของประเทศ รวมถึงจำนวนประชากรชาวญี่ปุ่นในประเทศไทย ส่งผลต่อความต้องการบุคลากรที่มีความสามารถในการเข้าใจ และสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ เพิ่มขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน ดังนั้น ในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นนั้นผู้เรียนจะได้รับการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้าน ทั้งทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นทางหลักสูตรจึงมุ่งเน้น ให้ผู้เรียนมีทักษะในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นใน 4 ด้านในระดับที่ดี แต่จากรายงาน การประเมินตนเอง (Self-Assessment Report) ของทางหลักสูตรตั้งแต่ปี 2563-2564 ได้รับข้อเสนอแนะจากผู้บัณฑิตต่อการปฏิบัติงาน และคุณลักษณะของบัณฑิตที่ สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ว่าบัณฑิตไม่มีความกล้าแสดงออก โดยเฉพาะในด้านทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น จากข้อเสนอแนะ

ดังกล่าวซึ่งสอดคล้องกับ ศิริวรรณ มุนินทรวงศ์ (2561) ที่พบว่าปัญหาที่พบในการทำงานของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นที่ออกฝึกประสบการณ์ อันดับหนึ่งคือความสามารถในการสื่อสารกับผู้อื่น และยังพบว่ามีปัญหาในด้านความรู้ความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่น

สำหรับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจากการศึกษาของ อมรรัตน์ มะโนบาล และเทวิช เสวตไอยาราม (2560) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน พบว่าความวิตกกังวลของผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับเพื่อนร่วมชั้น ความกลัวต่อความผิดพลาด ซึ่งสอดคล้องกับงานศึกษาของนักวิชาการหลายท่านในทั้งด้านความวิตกกังวลในการพูดภาษาต่างประเทศอื่น ๆ แม้ว่าการศึกษาในด้านความวิตกกังวลในการพูดภาษาต่างประเทศจะมีจำนวนนักวิชาการจำนวนหนึ่งที่ได้ทำการศึกษาต่อปัจจัยความวิตกกังวลในการพูด แต่เป็นการศึกษาในการพูดภาษาที่สองอย่างภาษาอังกฤษ แต่ในกลุ่มของการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดในภาษาที่สาม โดยเฉพาะในกลุ่มของภาษาญี่ปุ่น ยังพบว่ามีการศึกษาจำนวนน้อย ซึ่งการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นนี้มีความสำคัญ และจำเป็นที่ต้องศึกษา เนื่องจากเป็นทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีผลต่อการพัฒนาในทักษะอื่น ๆ หากความวิตกกังวลเหล่านั้นไม่ได้รับการแก้ไข ผู้เรียนก็จะมีความวิตกกังวลนั้นต่อไป และความวิตกกังวลนี้จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น รวมถึงคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่มีความวิตกกังวลไม่กล้าที่จะพูดและฝึกฝน ทำให้ขาดทักษะในการพูด และท้ายที่สุดไม่สามารถสื่อสารออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นการศึกษารังนี้จึงมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่น ศึกษาถึงระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่น และเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายและสถาบันการศึกษาอื่น ๆ เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมผู้เรียนให้มีความพร้อมในการประกอบอาชีพ มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกในทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นของตนเอง รวมถึงพัฒนาบัณฑิตให้มีคุณภาพตามคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตรงต่อความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

ทบทวนวรรณกรรม

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นรูปแบบอารมณ์ชนิดหนึ่งซึ่งมีสาเหตุมาจากความรู้สึกกลัวและความไม่มั่นใจในตนเอง อีกทั้งยังเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญมีความเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งมีความเชื่อว่าความกังวลนี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อการสื่อสารหรือทักษะการพูด

Mac Intyre & Gardne (1993) ระบุว่าความวิตกกังวล คือ ความรู้สึกกลัว (Fear) หรือ ความหวาดหวั่น (Apprehension) เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนต้องใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร (Target Language) และรู้สึกว่าตนเองมีทักษะทางภาษาอยู่ในระดับต่ำ

เช่นเดียวกันกับ Mac Intyre & Gardner (1994) เองก็ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลในการเรียนภาษาว่าเป็นความรู้สึกเครียด (Tension) และความหวาดหวั่น (Apprehension) ที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาที่สอง รวมถึงทักษะทางการสื่อสาร อาทิ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และยังมีผลต่อการเรียนรู้ จึงกล่าวได้ว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษานั้นคือความรู้สึกกลัว ความเครียด และความหวาดหวั่น ที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกของผู้เรียนที่เกี่ยวข้องกับระดับความสามารถภาษานั้น ๆ สอดคล้องกับ Horwitz et al (1986) อธิบายถึงความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สองไว้ว่า ความวิตกกังวลเช่นนี้ส่งผลต่อการสื่อสาร เป็นลักษณะของการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง (Self-Perceptions) ความเชื่อ (Belief) ความรู้สึก (Feeling) และพฤติกรรม (Behaviors) ที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาในชั้นเรียนและส่งผลต่อทักษะทางสื่อสาร ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นการเกิดขึ้นตามธรรมชาติในกระบวนการเรียนรู้ในด้านของภาษา

ในขณะที่ Young (1991) ระบุถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาเพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วยทั้งหมด 6 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยประเด็นเกี่ยวกับบุคคลและระหว่างบุคคล (Personal and Interpersonal Issues) ซึ่งเป็นปัจจัยที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดในกลุ่มของผู้เรียนทางภาษา โดยปัจจัยนี้คือ การมองคุณค่าของตนเองต่ำ (Low Self-Esteem) และการมีลักษณะของการแข่งขัน (Competitiveness) ของตนเองกับผู้อื่น 2) ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาของตัวผู้เรียน (Learner Beliefs About Language Learning) นับเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของผู้เรียน เช่น การให้ความสำคัญกับการออกเสียงมากเกินไป 3) ปัจจัยความเชื่อเกี่ยวกับการสอนภาษาของผู้สอน (Instructor Beliefs About Language Teaching) คือ ความเชื่อของผู้สอนที่เชื่อว่าตนเองเป็นผู้ควบคุมมากกว่าการเป็นผู้อำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน 4) ปัจจัยปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน (Instructor-learner Interactions) เป็นปัจจัยการแสดงออกท่าทีของ

ผู้สอนต่อการผลิตของผู้เรียนด้วยท่าทีโมโห ส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกอับอายและวิตกกังวลในการพูดภาษาต่างประเทศ 5) ปัจจัยเกี่ยวกับกระบวนการในชั้นเรียน (Classroom Procedures) เช่น การจัดกิจกรรมภายในชั้นเรียนอย่างกิจกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ที่จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษา เป็นต้น 6) ปัจจัยเกี่ยวกับการถูกทดสอบทางภาษา (Language Testing) เป็นการก่อความวิตกกังวลจากการถูกทดสอบทางภาษาเกิดจากความรู้สึกไม่คุ้นเคยกับเครื่องมือในการสอบ เช่น การถูกทดสอบอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว หรือ การทดสอบความรู้ของผู้เรียนที่ไม่สอดคล้องกับสิ่งที่เคยเรียนมา

โดยจะพบว่าความวิตกกังวลเป็นเรื่องของความรู้สึกกลัว ความรู้สึกหวาดหวั่น ความเครียด ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในงานวิจัยครั้งนี้ความวิตกกังวล เป็นความวิตกกังวลในการเรียนภาษา รวมถึงการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ โดยความวิตกกังวลนี้มีปัจจัยสัมพันธ์กับผู้เรียนภาษา ผู้สอน กิจกรรม และการทดสอบในชั้นเรียน

ระเบียบวิธีการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 รับเข้าปีการศึกษา 2561-2564 โปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยมีจำนวนประชากรทั้งหมด 125 คน

กลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม (Questionnaire) คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 โปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 125 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structure interview) คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 โปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชา

ภาษาญี่ปุ่น คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายจำนวน 35 คน ซึ่งคิดเป็นจำนวนร้อยละ 28 จากจำนวน 125 คน ซึ่งอ้างอิงจาก ประกาย จิโรจน์กุล (2552: 91) ระบุว่าการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรหากเป็นจำนวนประชากรหลักร้อยละ 15-28% โดยเป็นการสัมภาษณ์ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1-4 โปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น โดยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือคัดเลือกจากนักศึกษาที่มีแนวโน้มมีความกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยพิจารณาจากการตอบแบบสอบถามเบื้องต้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในงานวิจัยนี้คือแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นจำนวน 20 ข้อ โดยดัดแปลงมาจากแบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ (The Foreign Language Classroom Anxiety Scale: FLCAS) ของ Horwitz (1986) อ้างถึงในพิมลมาศ เกตุฉาย (2562) และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview form) เครื่องมือวิจัยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) แบบลิเคิร์ต (Likert) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ในการหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ในงานวิจัยเรื่องนี้คณะผู้วิจัยได้หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามปัจจัยและระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นจำนวน 20 ข้อ และแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยคณะผู้วิจัยนำแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ให้กับผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ภายหลังจากผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบได้นำผลการพิจารณาหาค่าความสอดคล้องของความเห็นโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าความสอดคล้องอยู่ในระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 จึงนำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างไปใช้ในการเก็บข้อมูลจริง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคณะผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ให้กับกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 125 ชุด ก่อนการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะอธิบายจุดประสงค์ของการเก็บข้อมูล และอธิบายวิธีการกรอกแบบสอบถามให้เข้าใจก่อนเป็นภาษาไทย แล้วจึงมอบให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง

2) หลังจากนั้นนำแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นที่สมบูรณ์ คือ เป็นแบบสอบถามที่ได้รับการตอบครบถ้วนในทุกฉบับ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้วิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณหาผลความวิตกกังวลของนักศึกษาในการพูดภาษาญี่ปุ่น

3) ภายหลังจากเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยสัมภาษณ์โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน แล้วนำมาสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) คือคัดเลือกจากนักศึกษาที่มีแนวโน้มมีความกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยพิจารณาจากการตอบแบบสอบถามเบื้องต้น จำนวน 35 คน ซึ่งคัดเลือกมาจากจำนวนร้อยละ 28 จาก 125 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ภายหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยที่ได้นำมาวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ค่าสถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติเชิงพรรณนาพร้อมด้วย

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้วิจัย
ใช้การวิเคราะห์จากบทสัมภาษณ์ของผู้ให้สัมภาษณ์แล้วนำมาวิเคราะห์ จัดกลุ่มข้อมูล
แล้วนำมาแปลความ สรุปผลเป็นรูปแบบพรรณนา

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของ
นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัย
ราชภัฏเชียงราย” สามารถสรุปผลและอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 125 คน
ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และเป็นเพศหญิงจำนวน 60 คน
คิดเป็นร้อยละ 48 นอกจากนี้ยังจำแนกข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามตามชั้นปี
พบว่าจำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีจำนวนผู้ตอบมากที่สุดคือ 37 คน คิดเป็นร้อยละ 30
รองลงมาก็คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 28 นักศึกษาชั้นปีที่ 2
จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 23 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 24 คน ร้อยละ 19
ตามลำดับ ในด้านประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า
โดยส่วนใหญ่ศึกษามีประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นระยะเวลา 3-4 ปี จำนวน
68 คน คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาก็คือมากกว่า 4 ปี จำนวน 23 คน ร้อยละ 18 และ
เรียนมา 1-2 ปี จำนวน 20 คน ร้อยละ 16 และเรียนมาน้อยกว่า 1 ปี เป็นจำนวน
ที่น้อยที่สุด 14 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ตามลำดับ ทั้งนี้ในด้านบุคลิกภาพ พบว่าในด้าน
บุคลิกภาพโดยส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าตนเองมีบุคลิกภาพ ไม่กล้า
แสดงออก/เก็บตัว เป็นจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 63 และผู้ตอบแบบสอบถาม
จำนวน 46 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 37 ระบุว่าตนเองมีบุคลิกภาพกล้าแสดงออก/
เปิดเผย

1. ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายพบว่าในด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายถูกแบ่งออกเป็น 4 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยด้านเจตคติในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน 2) ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน 3) ปัจจัยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 4) ปัจจัยด้านรูปแบบการสอนของอาจารย์ ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 3.11 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 ระดับความวิตกกังวลระดับปานกลาง ลำดับที่สองคือ ปัจจัยด้านเจตคติในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย 2.95 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.85 ระดับความวิตกกังวลในระดับปานกลาง ลำดับที่สามคือ ปัจจัยด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 2.74 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72 ระดับความวิตกกังวล ระดับปานกลาง และลำดับที่สี่ คือ ปัจจัยด้านรูปแบบการสอนของอาจารย์มีค่าเฉลี่ย 2.74 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.72 ระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาปัจจัยเป็นรายข้อพบว่า ปัจจัยข้อที่ 2 คือผู้เรียนคิดอยู่เสมอว่านักศึกษาคนอื่นเก่งภาษาญี่ปุ่นกว่าตนเอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 3.53 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.01 อยู่ในระดับมาก อันดับที่สอง คือปัจจัยข้อที่ 9 คือจะรู้สึกตื่นเต้น และสิ่งสิ่งที่คุณเคยเรียนรู้อาจต้องพูดภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย มีค่าเฉลี่ย 3.51 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.97 อยู่ในระดับมาก และอันดับที่สาม ปัจจัยข้อที่ 7 คือผู้เรียนจะมีอาการพูดติด ๆ ขัด ๆ เมื่อผู้เรียนต้องพูดภาษาญี่ปุ่น มีค่าเฉลี่ย 3.41 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.98 อยู่ในระดับปานกลาง

ในด้านปัจจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่น คณะผู้วิจัยได้สัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง จากการสัมภาษณ์พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนโดยส่วนใหญ่ คือ ปัจจัยด้านเจตคติในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน โดยพบว่าผู้เรียนมีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง กลัวที่จะใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงการพูดภาษาญี่ปุ่นที่ผิดจากไวยากรณ์ โดยหากอีกฝ่ายมีท่าทางไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนเองพูด จะส่งผลให้ผู้พูดหรือตัวนักศึกษาเองรู้สึกสูญเสียความมั่นใจ และเกิดความรู้สึกฝงใจ ไม่อยากที่จะพูดภาษาญี่ปุ่น รู้สึกกลัวสายตาของเพื่อนรอบข้างจะมองว่าตนเองนั้นไม่เก่ง ไม่มีความสามารถ ส่งผลต่อความมั่นใจในการพูดภาษาญี่ปุ่น

สำหรับปัจจัยด้านพฤติกรรมในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีอาการใจเต้นแรงเมื่อต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ ในที่นี้หมายถึงอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา เมื่อต้องพูดภาษาญี่ปุ่นอย่างกะทันหัน และไม่ได้เตรียมตัวมาล่วงหน้า ผู้เรียนจะมีอาการพูดติด ๆ ขัด ๆ ไม่สามารถเรียบเรียงประโยคได้

ในลำดับถัดมาคือปัจจัยด้านรูปแบบการสอนของอาจารย์ ในกลุ่มของผู้ที่ให้สัมภาษณ์พบว่าผู้เรียนจะรู้สึกเสียความมั่นใจ เมื่ออาจารย์ผู้สอนแก้ไขการพูดภาษาญี่ปุ่นให้น้ำเสียงและการแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางของผู้สอนทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่มั่นใจ

2. ผลการศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่าระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ย 2.92 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 อยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการศึกษาเสนอแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่าผู้เรียนมีความต้องการให้รายวิชาสนทนาภายในหลักสูตรให้อิสระในการตอบคำถาม โดยไม่ได้มุ่งเน้นความถูกต้องทางหลักไวยากรณ์ และยังต้องการให้ทางหลักสูตรฯ เพิ่มจำนวนรายวิชาสนทนาภาษาญี่ปุ่นกับอาจารย์เจ้าของภาษาให้มากยิ่งขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย สามารถอภิปรายผลได้ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการพูดภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน โดยผลการศึกษาดังกล่าวมีความแตกต่างจากงานวิจัยของ พิมลมาศ เกตุฉาย (2562) ที่พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านเจตคติของผู้เรียน โดยแม้ว่าจะมีความแตกต่างกัน แต่ทั้งสองปัจจัยเป็นปัจจัยที่เกิดจากด้านตัวผู้เรียนเอง ซึ่งแตกต่างกันไปตามปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลทั้งด้านเพศ ระดับชั้นปี ประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และบุคลิกภาพ ซึ่งปัจจัยด้านส่วนตัวของผู้เรียนนี้ ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูด และกลายเป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องเข้าใจในความแตกต่างของแต่ละบุคคล และหาวิธีเพื่อให้กำลังใจลดความวิตกกังวลกับปัจจัยของผู้เรียนในแต่ละระดับที่แตกต่างกันไป ในขณะที่เมื่อพิจารณาปัจจัยเป็นรายข้อพบว่า ผู้เรียนคิดอยู่เสมอว่านักศึกษาคนอื่นเก่งภาษาญี่ปุ่นกว่าตนเอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด ซึ่งปัจจัยดังกล่าวจัดอยู่ในกลุ่มปัจจัยด้านเจตคติของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิมลมาศ เกตุฉาย (2562) และเกศนีย์ มากช่วย และคณะ (2561) ที่พบว่าความวิตกกังวลที่มากที่สุดคือนักศึกษามักจะคิดเสมอว่าเพื่อนร่วมชั้น นักศึกษา

คนอื่นพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าตนเอง โดยทั้งสองงานวิจัยพบว่าปัจจัยรายข้อนี้ผู้เรียนมีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน ซึ่งระดับความวิตกกังวลนี้ตรงกับทฤษฎีของ Young (1991) ที่ระบุว่าปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สอง คือการประเมินค่า การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ การเปรียบเทียบและความรู้สึกแข่งขันระหว่างตนเองกับผู้อื่น เจตคติดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลสูง นอกจากนี้ผู้เรียนยังระบุว่า รู้สึกตื่นเต้น และสิ่งที่คุณครูเคยเรียนรู้อาจต้องพูดภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ข้าพเจ้าจะมีอาการพูดติด ๆ ขัด ๆ เมื่อผู้เรียนต้องพูดภาษาญี่ปุ่น เช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ เมธิณี โอคอนเนอร์ (2559); วราภรณ์ วราธิพร และคณะ (2562); ประดิษฐ์ คำมุงคุณ (2562) ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนจะรู้สึกประหม่า ตื่นเต้นเวลาที่ต้องพูดโดยไม่ได้เตรียมตัว รู้สึกตัวสั่น เมื่อถูกเรียกในห้องเรียนภาษาอังกฤษ และหัวใจจะเต้นแรงเวลาที่รู้ว่าจะถูกเรียกในห้องเรียนภาษาอังกฤษโดยที่ขาดการเตรียมตัวล่วงหน้า

2. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งระดับความวิตกกังวลนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเกศนีย์ มากช่วยและคณะ (2561) และ พิมลมาศ เกตุฉาย (2562) ที่พบว่าระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น 3-4 ปี ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีความรู้และสามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้ในระดับหนึ่ง ส่งผลให้ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาในภาพรวมที่อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Littlewood (1984) ที่ระบุว่าหากผู้เรียนนั้นมีความสามารถในการสื่อสารอย่างจำกัด ก็ยิ่งทำให้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลต่อการเรียนสูงตามไปด้วย

3. ด้านข้อเสนอแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่าผู้เรียนมีความต้องการให้ทางหลักสูตรฯ เพิ่มจำนวนรายวิชาสนทนาภาษาญี่ปุ่นกับอาจารย์เจ้าของภาษา รวมถึงในการสนทนาภาษาญี่ปุ่นต้องการให้ในรายวิชาให้อิสระในการตอบคำถาม โดยไม่ได้มุ่งเน้นความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือการท่องจำเพียงเท่านั้น ซึ่งข้อเสนอแนะดังกล่าวตรงกับผลการศึกษาของประดิษฐ์ คำมุงคุณ และคณะ (2562) ที่พบว่าผู้เรียนให้ข้อเสนอแนะว่าต้องการให้อาจารย์เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนในรายวิชาสนทนาเพื่อจะได้ฝึกสนทนากับเจ้าของภาษาโดยตรง อีกทั้งจากผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนพูดให้กำลังใจในการเรียน การใช้น้ำเสียงและการแสดงออกทางสีหน้าเพื่อให้กำลังใจกับผู้เรียน แม้ว่าผู้เรียนจะเกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งสอดคล้องกับงานศึกษาของ ทนัญชัย เยี่ยมสวัสดิ์ (2559) ที่พบว่าวิธีที่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถใช้เพื่อช่วยให้นักศึกษามีความวิตกกังวลในการพูดน้อยลงนั้น ได้แก่ การช่วยเหลือด้านจิตใจ หรือการสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้มีลักษณะเป็นมิตร และมีความผ่อนคลาย ซึ่งภายหลังคณะผู้วิจัยจะนำผลการวิจัยดังกล่าวไปอ้างอิงการปรับปรุงหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาเอเชียตะวันออก แขนงวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

เกศนีย์ มากช่วย, อามานี สามะอะ, ชีฮัม อูมา, วรเวทย์พิสิข ยศศิริ, และ มูฮำหมัดสุ กรีหะยีสะนี. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. ใน ทศนีย์ ประธาน (บ.ก.), **พลวัตการศึกษายุคเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล. การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9** (น. 131-143). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่. <https://www.hu.ac.th/conference/proceedings/>

- ทัญชัย เยี่ยมสวัสดิ์. (2559). ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ: องค์ประกอบ ผลกระทบและแนวทางการแก้ปัญหา. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 30(95), 1-12.
- ประกาย จิโรจน์กุล. (2552). การวิจัยทางการพยาบาล: แนวคิด หลักการ และวิธีปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 2). สถาบันพระบรมราชชนก สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.
- ประดิษฐ์ คำมุงคุณ, พระมหาสันติราษฎร์ ฌานสนธิ (พวงมลิ), พระมหาวราสายะ วราสยานัน, พระมหาศรีบุญวัตรกิตติวิโร (อินลม), และ สมโภชน์ ไ้วงษ์. (2562). ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา. *วารสารมหาจุฬานาครพรรณ์*, 6(10), 5860-5875.
- พิมลมาศ เกตุฉาย. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ เป็นเจ้าของภาษา: กรณีศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิคสัทธิบริวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เมธิณี โอคอนเนอร์. (2559). ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตร ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- วราภรณ์ วราธิพร, สายัณห์ วงศ์สุรินทร์, อรุณฯ สมประสิทธิ์, ภัทรพรรณ พรหมคช และ พูนพชร ทัศนะ. (2562). การศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. *วารสารวิชาการหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 11(30), 119-124.
- ศิริวรรณ มุนินทรวงศ์. (2561). ปัญหาการฝึกงานและทักษะในการทำงานของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. *วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา*, 8(3), 206-218.

หอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ. (2564, 10 กันยายน). แนะนำหอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ.

หอการค้าญี่ปุ่น-กรุงเทพฯ. <https://www.jcc.or.th/th/site/index>

อมรรัตน์ มะโนบาล และ เตวิช เสวตไอยาราม. (2560). การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันเรียนอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน. **วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา**, 7(1), 33-50.

Embassy of Japan in Thailand. (2020, November 22). 長期滞在者・永住者及び職業別在留日本人数. **Embassy of Japan in Thailand**.

<https://www.th.emb-japan.go.jp/jp/consular/zairyu06.htm>

Gardner, R. C. & MacIntyre, P.D. (1993). A student's contribution to Second Language Learning: Part II, Affective Factors. **Language Teaching**, 26(1), 1-11.

Horwitz, E. K., Horwitz, M.B. & Cope, J. (1986). Foreign language classroom anxiety. **The Modern Language Journal**, 70(2), 125-132.
https://www.jstor.org/stable/327317#metadata_info_tab_contents

Littlewood, W. (1984). **Foreign and second language learning**.
Cambridge University.

MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1994). The Subtle Effects of Language Anxiety on Cognitive Processing in the Second Language. **Language Learning**, 44(1), 283-305. <https://doi.org/10.1017/S0261444800000045>

Young, D. J. (1991). Creating a low-anxiety classroom environment: What does language anxiety research suggest?. **The Modern Language Journal**, 75(4), 426-439.